

A top-down view of a person lying on a blue mosaic pool deck. The person's legs are visible, wearing light-colored socks and sandals. They are holding a drink in a glass with a straw and a slice of orange. The drink appears to be a cocktail or juice with ice and a slice of orange. The background is a vibrant blue mosaic pattern.

PAULINA ŚWIST
ANNA SZAFRAŃSKA
ALICJA SINICKA
AGNIESZKA LINGAS-ŁONIEWSKA
ANNA WOLF
ANNA LANGNER
AGATA SUCHOCKA
AGNIESZKA SIEPIELSKA
MARTA W. STANISZEWSKA
J.B. GRAJDA

ŽHAVÉ LÉTO

Hříšné povídky

ŽHAVÉ LÉTO

Hříšné povídky

Turistka © Agata Suchocka
Moje velké řecké dobrodružství © J. B. Grajda
Neúplní © Anna Szafránska
Jenom ty © Alicja Sinicka
Stanice touha © Anna Langner
Rozmary osudu © Agnieszka Lingas-Loniewska
Splněné sny © Anna Wolf
Oceán vzpomínek © Marta W. Staniszevska
Bláznivý last minute © Agnieszka Siepielska
Inspirace © Paulina Świst

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Veselka, 2021
Cover © Paweł Panczakiewicz, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1698-2 (pdf)

PAULINA ŚWIST

ANNA SZAFRAŃSKA

ALICJA SINICKA

AGNIESZKA LINGAS-LONIEWSKA

ANNA WOLF

ANNA LANGNER

AGATA SUCHOCKA

AGNIESZKA SIEPIELSKA

MARTA W. STANISZEWSKA

J.B. GRAJDA

ŽHAVÉ LÉTO

Hříšné povídky

AGATA SUCHOCKA

TURISTKA

Prolog

Snažila se ovládnout, přestože každou chvilku slyšela šeptem pronesené zaklínadlo: „Let it go, feel it!“ Nebylo to vlastně ani šeptání, ale spíš zabroukání... Rozkošný a vášnivý hlas. Bezchybná angličtina, která ji zároveň fascinovala svou špetkou exotického, chraplavého přízvuku. Příměs jižanské krve, žhavý temperament, který právě teď pocítovala velmi hmatatelně, velmi hluboko...

Jako posedlá na tento okamžik myslela už od chvíle, kdy se jejich pohledy poprvé střetly. Dokonce se tehdy trochu vylekala – prudká reakce jejího vlastního těla, pro ni naprosto nečekaná, ji udivila. Ale k čemu bylo všechno to upejpání?

Ležela na svém novém plážovém šátku, který byl teď už nejspíš na vyhození. Odděloval její nahé tělo od písku, ale ona se cítila, jako kdyby plachtila v beztlížném stavu někde nad zemí; jako by se vznášela v hlubinách teplé azurové vody, do níž se poprvé za svůj čtyřicetiletý život ponořila teprve před několika dny.

Kdo by to byl řekl! Ona – vzorná manželka jediného manžela, žena jediného muže, jemuž byla věrná více než dvacet let! No, tohle už neplatí, ale intenzita prožitku tlumila veškeré výčitky svědomí. Nikdy předtím se jí nikdo takhle nedotýkal a nelíbal při tom všechna ta zákoutí jejího těla, na jejichž existenci už stačila dávno zapomenout.

„Christino...!“ zaslechla kdesi mezi svými stehny.

Zabořila prsty do hustých černočerných vlasů a stále nemohla uvěřit, že vůbec někomu dovolila, aby se svými ústy dostal až tak nízko. Chvilíčku zápolila s pokusem vytáhnout tu hlavu výš a políbit ty plné a smyslné rty, ale pak se za to v duchu vyplísnila, vždyť ještě před vteřinou ty rty byly...

Toužebně zavzdychala, ale stále ještě neměla odvahu uvolnit se zcela a zasténat rozkoší, i když se jí to přímo dralo z úst. Ucítila mravenčení v chodidlech, v extatickém okamžiku je totiž zabořila do horkého písku, rozžhaveného nemilosrdným subtropickým sluncem, které teprve před chvilíčkou zapadlo za obzor. Nedaleké moře šumělo a ona ucítila líbezné odevzdání, po němž následovalo to, co bylo nevyhnutelné.

Jak je možné, že to došlo až sem?

O osm dní dříve

„Ale jak to, že v nemocnici? Co se stalo?“

Krystyna se zvedla od stolku a židli při tom odstrčila tak prudce, že se polovina kabelky vysypala na podlahu. Lesk na rty, zmačkaný kapesníček, powerbanka, poznámkový blok se spoustou barevných samolepicích záložek, jedna rukavice, prázdná lahev od džusu. Nic, pro co by se bez znechucení mohl shýbnout někdo, kdo by měl chuť pomoci jí ten binec zase uklidit.

Nikdo pochopitelně nepřispěchal, aby ji podpořil. Krystyna nebyla typem ženy, které by někdo pomáhal. Šedá, pobledlá, nezajímavá a pohaslá – takový popis by bezpochyby vytanul na mysli každému, kdo by dostal za úkol ji charakterizovat, ale ona ve skutečnosti nikoho nezajímala. V práci byla neviditelná: anonymní copywriterka v korporátní mašinérii. Zaměstnali ji v rámci programu profesní aktivizace lidí „30+“. Byla tou, které vždycky přidělili ty nejnudnější a nejméně

kreativní úkoly. Ve frontě u kávovaru stála zpravidla až poslední. Nikdo ji nezdravil ani s ní nezapředl hovor. Určitě to bylo proto, že všichni byli o polovinu mladší než ona, ctili dress code a nenosili si do práce k svačině housky, ale chodili místo toho do nedalekého bistra na veganskou tortillu či koktejl z kadeřávku.

Krystyna kadeřávek nesnášela. A byla přesvědčená, že šedé kostýmky jí vcelku sluší.

Urszula měla v tomto ohledu opačný názor.

Její o deset let starší kamarádka byla už po třech botoxech a po modelaci prsou. Čtyřikrát do týdne se trýznila crossfitem. Oblékala se ve značkových buticích, každé tři týdny si barvila odrosty a permanentní make-up se přičinil o to, že i když vyběhla z domu a měla zpoždění, vypadala stále perfektně, a ne jako užmoulaná stovka vytažená z kapsy, k níž bychom mohli přirovnat Krystynu.

Ulka ovšem neměla rodinu. Neměla tři děti na vysoké, které z ní ždímalý každý těžce vydělaný drobák.

„Seš destruktivní matka, víš to?“ prohodila na pravidelné páteční kávičce. „Destruktivní pro ně a pro sebe samotnou ještě víc. Písklata už vylítly z hnízda, tak se s tím smiř. Nemůžeš jim neustále servírovat předem napůl natrávený krmení až do zobáčku! Musejí se osamostatnit!“

Krystyna už byla na její propracovaná a zároveň neomalená přirovnání zvyklá. Od doby svého druhého rozvodu byla Urszula ve slovech dost nevybíravá. A v mužích jakbysmet. Slíbila si, že už se spoutat nenechá. A protože podruhé narazila na prachatého a záletného zkurvysyna, který nedokázal mít na paměti obsah předmanželské smlouvy a udržet svůj penis v kalhotách, tak měla díky rozvodu vystaráno až do konce života. Ten ubožák nepředpokládal, že manželka, kterou pravidelně podváděl už první muž, má známosti mezi soukromými detektivy. Krystyna měla podezření, že celé to

druhé manželství bylo pouhou rafinovanou intrikou s cílem jednou provždy naplnit peněženku té vypočítavé kudlanky.

Navíc měla podezření, že Ulka se s ní přáteli výhradně proto, aby v její společnosti působila ještě líp. Ať už spolu zašly kamkoli, Ula přímo zářila, zatímco Krystyna byla jen nevýraznou osobou v pozadí. Proč se tedy své průbojné kamarádky tak křečovitě držela? Bylo to snad proto, že toužila být jako ona? Proto, že sledovat krásnou blondýnku jí působilo potěšení? Nebo jí snad ve skrytu duše záviděla? Ano, bylo to právě z tohoto důvodu. „Přátelství“ je nejspíš pro tu jejich známost příliš vznešené slovo. Krystyna si ovšem s oblibou představovala, že má prořízlou pusou, je emancipovaná a vyparáděná jako Urszula. Avšak těmito fantaziemi to také končilo.

Její život byla nudná šed': táhla se jako stín za svým o třináct let starším manželem, který působil jako její otec. Kdysi to sice býval hezký chlap, i když vysoký zrovna nebyl. Jenomže pár let po svatbě úplně zplešatěl a narostlo mu pивní břicho. Zestřejcovatěl, ještě než jejich děti odrostly plenkám.

Jejich prvorozená dcera byla následkem typického nezdaru při prvním sexu. Ona byla ještě panna, on jí tvrdil, že si dá pozor. Zamilovaná a vylekaná se rozhodla staršímu chlapovi důvěřovat. Následně podlehl nátlaku rodičů a budoucího tchána a tchyně. Vzali se, ještě než na ní vůbec bylo vidět, že je těhotná.

Ani neskončilo šestinedělí a Czesław na ni začal opět dotírat. Neměla sílu protestovat. Dvojčata Krzys a Staś je vyřídila oba. Vychování tří dětí Krystynu dokonale zbavilo sil, ambic i snů. A především se přičinilo o to, že ač jí ještě nebylo dvacet, byla už plně dospělá: zodpovědná, systematická, bez vlastních cílů a zaměřená výlučně na děti. Vyrostla v tradiční, konzervativní rodině, a necítila tedy, že jí tím vyrvali křídla. Nevnímala, že obětuje sama sebe, když provádí většinu domácích prací, vysedává v bytě, peče koláče a dorty na oslavy

a lítá po třídních schůzkách. To přece bylo normální, přirozené. Nepozorovaně se přeměnila nikoli v barevného motýla, nýbrž ve vybledlou můru.

Přátelství s Ulkou pro ni bylo oživením, ale jen nakrátko. Děti už dorostly do školního věku a baculatá nešťastnice, kterou její manžel podváděl, se jevila jako ideální spřízněná duše. Chodily spolu na základku, i když Ula tedy do vyššího ročníku, a náhodou se daly dohromady na Spolužácích.pl. Původně si nemyslela, že ta známost přetrvá delší dobu. Vzájemně si vylévaly srdíčka, ale Krystyna si nemohla nevšimnout, jak se jejich životní cesty rozcházejí. S úžasem sledovala, jak se Urszula proměňuje, ale k lepšímu! Baculatá nešťastnice zmizela a nahradila ji nefalšovaná „řvoucí čtyřicátnice“. Přesto, nebo snad právě proto se jejich přátelství rozvíjelo dál. Ulka se měla před kým vychloubat a Krystyna zase komu závidět.

Nenechala se však přesvědčit, aby třeba jen jedinkrát zašla do posilovny nebo na wellness, nebylo ji snadné vytáhnout dokonce ani ke kadeřníkovi. A s tím, že tajně chodila na salsu, se nikomu nechlubila. Chtěla mít něco jenom pro sebe. Ani své kámošce neprozradila, že se na parketu nechává osahávat jinými chlapy. Ta by si k tomu totiž přimyslela nějakou omáčku, jak to měla ve zvyku! Určitě něco o neukojené vášni a podvědomé potřebě zažít nějakou pořádnou divočinu.

„Měla by sis ty svý bujný kudrliny rozpustit!“ okomentovala Ula kriticky její zrzavou hřívu po ramena. „Zvýraznit svý přednosti! Chlapi mají rádi zrzky!“

Krystyna na to měla jiný názor. Odmalička slýchala, že zrzavé holky jsou falešné. Děcka si na ni ukazovala prstem, kluci ji tahali za ryšavé pačesy a posmívali se jejím pihám. Radši ani nechodila na sluníčko, protože těch skvrnek potom měla ještě víc. Kupovala si krémy se silným filtrem. Ale vlasy si nebarvila, protože s tak citlivou pokožkou měla na každou barvu alergii. Odjakživa byla terčem posměchu, a tak později

jako dospělá žena toužila zmizet, splynout s pozadím. Dřímával v ní ovšem spící vulkán vášně, ale nepřiznávala se k tomu ani sama před sebou, natož aby se s tím svěřovala Ulce. Každá její poznámka o divoké jízdě, zábavě a o tom, že by se měla z manželských řetězů trochu uvolnit, způsobovala, že Krystyny bledé pihaté tváře poléval šarlatový ruměnc.

Možná by Krystyna skutečně chtěla zažít divokou jízdu, ale nebylo kde ani s kým.

Když jí Czesław oznámil, že její čtyřicáté narozeniny oslaví v Černé Hoře, nebyla z toho nijak nadšená. Nevěřila, že s ní toužil vyrazit na líbánky, které ostatně nikdy neměli, a všechno napravit. Jeho aférku se sekretářkou nemohl zahladit ani týdenní pobyt all inclusive v pětihvězdičkovém hotelu. Czesiek už se kál dostatečně, škemral, žadonil a omlouval se. Začala jím pohrdat, když jí došlo, že to dozajista nebyla první nevěra. Náhle se vrátily všechny otázky, které se v ní za ty roky nahromadily, a ke každé z nich se hodila stejná odpověď: byl s jinou.

Že ji podvedl, to mu nakonec tak nějak odpustila, ale přesto v ní zůstala jistá pachut' a nedůvěra. Vlastně se mu ani moc nedivila. Měl svoje potřeby, jako každý chlap, a v jejich manželské posteli už se léta nic nedělo. Několik posledních pokusů probudit vášně skončilo nemotornou akrobacií, která připomínala pohlavní spojení pakobylky a hrocha. To už nebylo ani směšné, ale prostě trapné.

„Blíží se tvoje čtyřicítka, nebo osmdesátka?“ plísnila jí Ulka. „Vzpamatuj se, holka! Chováš se jako svoje matka nebo spíš babička! Vždyť čtyřicet není žádný věk, to ženská teprve rozkvítá! Třeba já jsem až po čtyřicítce poznala, co to znamená vášně!“

Byla Krystyna jediná, komu Urszula připomínala Samantha ze *Sexu ve městě*? To totiž bylo jediné guilty pleasure, které si Krystyna dopřávala. Seriál sledovala na obrovské televizi, kterou si Czesiek pořídil k padesátinám. Zbožňoval sport, ovšem pouze v televizi. Když vysedával v kanceláři, Krysia si pouštěla seriály a fantazírovala o úžasném a bezstarostném životě plném dojmů.

Když už se smířila s tím, že za týden s manželem poletí do Černé Hory a bude muset sledovat, jak se její právoplatný choť opíjí šampaňským už při snídani a vyvaluje se u bazénu jako sviňucha na břehu moře, Czesław jí zavolal z ortopedické ambulance a sdělil jí, že si opět vyhodil koleno. A co je ještě horší – nejspíš bude muset i na operaci menisku.

„Jaká artroskopie?!“ tiskla Krystyna ramenem telefon k uchu a neobratně se při tom pokoušela sesbírat rozsypané serepetičky. „A kdy?“

To je teda směla! Jako na potvoru se takhle zřídil zrovna teď! Hrůza! Cestou na autobus? Běžel na zastávku a chtěl stihnout expresní linku, aby vyzvedl auto z opravy dřív, než zavou. Zsranej Usain Bolt!

Krystyna popadla kabát a málem při tom povalila věšák. Jako vždy odcházela z budovy poslední. Vidina, že po operaci se bude muset o manžela postarat, tlačit vozík naložený jeho více než stokilovou masou a poskakovat kolem rekonvalescenta, ji naplnila odporem a zoufalstvím. Vážně bude muset celý život prožít jako chůva, kuchařka a pečovatelka? Nejdříve despotičtí rodiče, které se konečně podařilo umístit do domova důchodců, pak dvacet let děti a teď lenivý a tučný manžel. Dvacet let se nijak nevzpírala, takže to mohla vyčítat jenom sama sobě.

Polohlasem prohodila několik nadávek a mávla na taxík. Rozpršelo se a ona s sebou neměla deštník. Byl sice začátek října, ale počasí už bylo jako v listopadu. Cítila, že vidina spěšně se vzdalující dovolené pod palmami jí do očí vhání slzy.

O sedm dní dříve

„Zítřka?“ podivila se a svařtila čelo. „Tak rychle?“

Lékař pokrčil rameny a nicneříkající výraz jeho tváře se při tom nijak zvlášť nezměnil, jen jeho pohled byl jaksi žádostivý, Krystyna si však nepřipouštěla, že by ho žena, která před ním stála, mohla jakkoli přitahovat.

„Pacient, kterého jsme měli operovat hned ráno, se od své manželky nakazil nějakou infekcí. Uvolnilo se nám tím pádem místo. Takové štěstí nemá jen tak někdo, někteří na ten zákrok čekají dlouhé měsíce. Je tedy dobře, že váš manžel už má kompletní vyšetření za sebou, část výsledků z pravidelných zdravotních prohlídek, které vyžaduje zaměstnavatel, nám poskytuje všechny informace, které teď potřebujeme. Navíc mu tam nebudeme dávat endoprotézu, ale jen šít. Meniskus se nenatr...“

Krystyna cítila, jak se z křesla sesouvá na zem. Dokonce i když jí jenom brali krev, probrala se s glukardiamidem pod jazykem a zdravotní sestrou po boku. Měla v tomto ohledu rozhodně příliš bujnou fantazii. V uších už jí znělo chřestění chirurgických nástrojů.

„Sestro, přineste prosím sklenici vody!“

„To není potřeba, jen mě prosím ušetřete těch detailů! Všecko to můžete probrat s mým manželem, já bych jen potřebovala vědět, jak to bude vypadat po operaci a během rekonvalescence.“

Už předchozí den manželovi přivezla tašku s pyžamem, kartáček na zuby a výsledky vyšetření, které absolvoval o týden dříve v rámci nějakého bonusového balíčku zdravotní pojišťovny. Jeho spořivost se konečně vyplatila.

„Ráno provedeme tu operaci, a pokud všechno půjde dobře – přičemž v tomto případě nevidím důvod, proč by to mělo dopadnout jinak –, tak večer už budete manželovi podkládat pod zasádrovanou nohu polštáře a k večeři servírovat tramal.“

Přinášelo mu to potěšení, nebo se jí to jenom zdálo? Nebo s ní snad koketoval? Nejistě se usmála a nasadila grimasu, která mohla naznačovat, že nebude dlouho trvat a vycení zuby jako rozzuřená čuba.

„Díky,“ pronesla chladně a vstala.

No nic, možná nakonec nebude tak zle, jak se obávala. Czesiek byl hysterický a fňukal jako každý chlap. Musela dohlédnout, aby se na večeri nepřejedl. Jelikož znala jeho zlozvyky, nepřinesla mu tentokrát žádnou dobrotu.

„Zejtra jdeš na operaci,“ řekla tiše a posadila se na kovovou stoličku u postele.

„Už zejtra?“ zvedl své huňaté obočí. „Jak to, že tak rychle?“

„No a? To sis myslel, že se tu budeš vyvalovat tejden, než si tě vezmou pod kudlu? Máš štěstí, že ti nenasadili gyps a neposlali domů, abys počkal do příštího podzimu nebo ještě dýl.“

Neměla chuť se nad ním nijak zvlášť dojímat, vlastně jí ho ani nebylo moc líto. Deset let ho přesvědčovala, aby držel dietu, ale pak to vzdala. Mohl si za to sám. Ale starat se teď o něj bude muset zase ona.

„Pokud všechno půjde dobře, pustí tě už odpoledne. Vy-zvedla jsem auto z opravy, protože tě pak přece nepovezu domů tramvají.“

Cítila, že má na něj čím dál větší vztek. Třásl se jako žele, namísto aby snášel důsledky vlastního jednání jako chlap.

„Pod kudlu půjdeš hned ráno. Lokálně ti to umrtví, takže panikařit nemusíš. Dokonce ani nebudeš mít celkovou anestezií. Dneska ale už nic nejz!“

„Radši bych tu celkovou, abych neslyšel, jak se mi tam hrabou...“ zareptal Czesław.

Strašnej měkkouš! Jeho povaha zcela odpovídá tomu, jak vypadá. Chvilí se na něj dívala, pak začala štrachat v kabelce a vytáhla zamotaná sluchátka a přehrávač mp3.

„Vem si to, poslechneš si nějakou muziku. Za chvílku přijde anesteziolog, tak se ho zeptej, jestli se to během operace smí. Kvůli tomu tvému kolenu nepoletíme na dovolenou..“ zabručela rezignovaně pod nosem.

„Promiň, miláčku...“ začal, ale ona ho chladným pohledem umlčela.

Od té jeho zpropadené nevěry, o níž se dozvěděla úplnou náhodou, začal falešně cukrovat a tlačil ze sebe neupřímné lichotky a něžná slůvka. Snažil by se být taky tak roztomilý, kdyby se to nedozvěděla? Upřímně o tom pochybovala. Pokaždé, když to udělal, měla sto chutí jednu mu fláknout.

„Vždyť jsem si to koleno nezničil úmyslně!“ syknul nakonec.

„Ale úmyslně ses vykrmil! Byla to tvoje volba! Tak mi tu teď nefňukej a ber to jako chlap!“

Vstala a popadla kabelku.

„Měj se, Czesławe!“

Nejistě natáhl ruku, jako by ji chtěl zadržet, ale ona se na něj soucitně zadívala.

„Musím to doma připravit, přesunout nábytek, aby tam projel vozíček. Budeme si ho muset půjčit. Už jsem volala tvé sestře, zejtra nám pomůže.“

„Marcysia?“

„No Gosia určitě ne! Ta by byla nejradši, kdyby ti tu nohu uřízli!“

Otočila se na podpatku, zamumlala „na shledanou“ směrem k sousedovi, který v pokoji ležel se zvednutou nohou, a zmizela.

Taxík se kolíbal tmou, která padala už odpoledne a v prudkém lijáku ještě zhoustla. Krystyna vytáhla telefon, aby Urszule sdělila novinky.

„Tak co, kdy půjde pod kudlu?“ zeptala se kamarádka s nadšením, v této situaci poněkud zvláštním.

„Zejtra. Je to prej šílený štěstí, že už tak brzy!“

„Jakýpak štěstí! Vždyť znám Mańka už spoustu let!“ vyprskla ženská na druhé straně. V pozadí zněla sentimentální klubová muzika.

„Jakýho Mańka?“ doptávala se Krystyna nechápavě.

„Durskýho. To je primář. Pokud jde o zdravotnictví, tak v tomhle státě nic jako štěstí neexistuje. Tam jsou platný buďto prachy, nebo známosti, zlatíčko. Tentokrát našťestí stačily známosti.“

No jo, snažila se zapomenout na to, že Urszula měla známosti všude a dokázala všechno zařídit. Raději ani nemyslela na to, jak to Ulka ve skutečnosti zařídila, jestliže úplatek nebyl potřeba. Ale vždyť ona Czesława nemohla ani cítit!

„Ty přece Czesława nesnášíš?“ pronesla, jako by to své kamarádce chtěla připomenout.

„Ale tebe snáším! A nedopustím, abys kvůli tomu mamla-sovi nemohla jet na svou životní výpravu!“

Krystyně to opět nedocházelo.

„Jakou životní výpravu?“

„Bože, Krystyno, přeci ta dovolená! Vždyť ty na ni prostě musíš jet! A nakonec to vlastně dopadlo úplně ideálně, protože díky tomu jeho zranění tam pojedíš volná a bez závazků!“

Krystyna si znechuceně odfrkla.

„No hele, jestli máš dojem, že nechám svýho manžela v takový situa...“

„Chtělas snad říct toho nevěrného parchanta! Myslela jsem, že sis z mýho příkladu vzala ponaučení. Ten, kdo tě podvedl jednou, tě podvede i podruhé. A pak znova! Navíc tu přeci nezůstane sám! Už jsem to všechno domluvila s Marylou, ta se o něj postará pečlivěji než ty!“

Maryla, jíž se přezdívalo Marcysia... Osamělá, nenaplněná matka-kvočna, co se nikdy nedočkala vlastních kuřátek, sestra a dvojče jejího manžela. Je pravda, že Krystyna čas od času její pomoci využila, když už jí docházely síly, ale pak se kvůli tomu vždycky cítila provinile.

Ukázalo se, že zatímco se Krystyna nořila do skříně a pátrala po manželových žabkách do sprchy, Ulka stihla obvolat půlku špitálu, Czeška i jeho sestru, udělit jim příslušné pokyny a srovnat všecky pěkně do latě.

Když se do něčeho zapojila Urszula, Czesław neměl odvahy protestovat. Poté, co mu oznámila, že se do Černé Hory s jeho manželkou vypraví ona, dokázal pouze přitakat. Trochu se obával, k jakým vylomeninám Ulka jeho ženu zlaneří, ale na druhou stranu znal Krystynu už víc než dvacet let a byl si jistý, že se k žádným šílenostem přesvědčit nenechá. A jestli to všechno mělo odvrátit hrozbu rozvodu, o němž Kryška začala vést řeči, byl připraven to risknout. Až příliš dobře znal Ulčinu efektivitu, pokud jde o rozvodové řízení. Kdyby začala jeho manželku přesvědčovat k tomu, aby ho opustila, a zařídila jí nějakého výřečného právníka, oškubaly by ho jako slepici! Zatímco teď si vyrazí na dovču, pobaví se spolu a ženuška se pak vrátí domů a na jeho prohřešky zapomene. Všechno bude zas v normálu.

Krysia si klidně vyslechla kamarádčiny tirády.

„Jen tu dopiju drink a... počkej chvílku!“ Ulčin hlas se trochu vzdálil. „Dneska ne, zlatíčko, ale tvý číslo mám!“ zavrkala na někoho. „Hned jsem u tebe!“

Krystyna ani nestačila zaprotestovat.

Než se stačila převléct do domácího a uvařit si čaj, rozezněl se domovní zvonek: dvakrát dlouze, třikrát krátce – stejný signál jako už řadu let.

Urszula se dovnitř nahrnula tanečním krokem a balancovala při tom na nebetyčně vysokých podpatcích. Přestože

venku byl šílený slejvák, vypadala ve svém světlém kabátku obšitým kožíškem a s blondatou kšticí vyčesanou na ofinku ve stylu Tiny Turnerové naprosto bezvadně. Na první pohled by člověk řekl, že jí teprve nedávno bylo třicet, a ne padesát.

„Kryško, jak se cítíš?“ mlaskla do vzduchu poblíž hostitelčina ucha.

„Zkus hádat. Manžel se mi polámal jako totální nemešlo, a přitom jsme měli mít druhý líbánky.“

Ula vyprskla smíchy.

„Prosím tebe, neblázni! Jaký líbánky? S tím vorvaněm? Miláčku, ty na tu dovču poletíš a užiješ si to, ale bez toho Obelixe!“

„To ty neblázni! Copak tam můžu letět sama?“ řekla Krystyna a zalila druhý hrnek s čajem.

„Samozřejmě, že ne! Poletíme tam spolu!“

Krystyna strnula.

„Jak spolu? Jako že ty a já?“ zeptala se a postavila hrnky na stůl. „To jako bez prdele?“

„Přesně tak! Ta tlustá prdel zůstane doma! Odchytmem si na pláži někoho lepšího, ale předtím si je pořádně omrknem!“

Ulka už byla lehce nametená, nejspíš proto žvanila takové hlouposti.

„Ulo, ale tohle není...“

„Poslouchej mě, holčičko!“ pronesla a tón jejího hlasu se změnil na chladný a profesionální. Připravovala si kázání. „Už nikdy nedopustím, aby ti ubližoval! Obě dobře víme, že ta dovolená měla být určitou satisfakcí za Czesławovu nevěru. A víme i to, že kdyby ti v těch subtropích mazal med kolem huby a omlouval se, tak by tu ránu, kterou ti způsobil, akorát znovu rozjítřil. Ty už ho totiž nemiluješ a on to cítí, proto vymyslel tu dovolenou, aby si tě udobřil. Ale všichni tři zároveň víme, že teď seš na radě ty, aby sis trochu vyhodila z kopejtky. Je možný, že nejseš průbojná a sexuální turistika není tvoje

parketa, ale aspoň si tam odpočineš, promyslíš si to všechno s odstupem a trochu se necháš rozmazlovat. Zasloužíš si to! A věř mi, že po tý dovolený se budeš cítit jako znovuzrozená. I kdyby ses tam měla jenom vyvalovat u bazénu pod slunečníkem z listů banánovníku, pít prosecco a koukat přitom na plavky chlapů kolem sebe!“ Urszula udělala dramatickou pauzu. „All inclusive znamená luxusní wellness, masážní salony, kino, ve kterém běží pořád dokola *Titanic*, a kasino. I kdybych tě tam měla dotáhnout násilím, tak poletíš! Ani se nepokoušej protestovat. Marylka už se celá třese nedočkavostí, až se bude o svýho brášku moct postarat. Nedopustím, abys svoje čtyřicátiny strávila tím, že mu budeš nosit žrádlo až do postele a vodit ho na hajzl!“

No právě – vždyť co vlastně Krystyna za uplynulých dvacet let udělala pro sebe? Nic. Je sice pravda, že se tajně naučila tancovat. A koukala se na *Sex ve městě*, takže čistě teoreticky měla představu, jak to pořádně rozbalit. Jenomže co s tím, když si neměla s kým zatancovat ani uskutečnit své divoké touhy?

„Kryško, vážně neměj žádný výčitky svědomí! Já vím, že už ti vrtá hlavou, co si lidi řeknou, když necháš manžela po operaci doma samotného... Ale jaký lidi, prosím tebe? Z práce? Ty jsou přeci až moc zaměstnaný posíláním srdíček na svých profilech a cizí životy jsou jim naprosto ukradený, ten tvůj obzvlášť. Nebo tě snad trápí, co si pomyslí sousedky z paneláku? Přestaň konečně myslet takhle maloměšťácky!“

Krystyna se trochu urazila, ale Ulka řečnila dál:

„Zejtra společně se švagrovou vyzvedneš Czesława ze špitálu. Vyspi se, protože na osmou máme domluvenýho kadeřníka. A nechci slyšet žádný výmluvy! Tvýho Czeška budou řezat a ty ze sebe mezitím necháš udělat amazonku! Nedovoluji, abys vyčkávala u telefonu nebo na nemocniční chodbě, až se ten milostpán vrátí z operačního sálu zpátky na pokoj!“

Urszula měla pravdu. Krystyna chtěla od manžela utéct a už nikdy se nevrátit, ale rozvod přece nepřicházel v úvahu! Jak by to vypadalo v životopise? V jádru byla maloměšťačkou par excellence. No a taky se bála zůstat sama. Jednak se domnívala, že lepší zlo je to, které už známe, a jednak si nedokázala představit, že po dvaceti letech zavedeného života s Czeškem by měla nahánět nějakého cizího chlapa.

Mohla si vyrazit na dovolenou. Mohla to roztočit. Mohla.

„To já jsem vám rezervovala ten hotel,“ pokračovala nelzomně Ulka, aniž by při tom projevila zájem o šálek čaje, který před ní stál. Místo něj si nalila sklenku whisky z lahve v domácím baru. „Ty sis myslela, že to útulný pětihvězdičkový hnízdečko našel Czesław? Když jsem mu zavolala, pokoušel se mi navrhnout, abych se tam radši vypravila s nějakým svým šamstrem já. Takhle to řekl, no chápeš to? Tak teda jo, vypravím se tam, ale s jeho manželkou! A bude to naše životní jízda!“

Krystyna zírala na vymóděnou kamarádku, co popíjela ze sklenky a jako vždy vypadala naprosto skvěle. I ona toužila být taková, přesně taková: krásná, svobodná, nezávislá, šílená.

Tak jo, poletí!

A Czesiek ať si leží doma v péči té své sestřičky!

Když už odeslala návátou a vidinou luxusní dovolenky rozdyčtější Ulku domů, jala se trochu probrat svůj šatník. Czesiek jí volal a fňukal, že mu oholili koleno, ale ona ho odbyla a odsunula na druhořadé místo, tak jako sviňuchu do zpěněných mořských vln.

Před týdnem si koupila nový plážový šátek a dlouhé lehoučké šaty s barevným květovaným vzorem. Měla sice

manžela, který připomínal nějakého ploutvonožce, ale ona sama u bazénu nehodlala vypadat jako ušmudlaná popelka. Vytáhla ještě džínové šortky s dírami z doby, kdy chodila na gympl. Z nostalgie si je schovávala na dně skříně. Našla i pár neforemných triček a také svatební sandálky na podpatcích, jejichž fazona opět začínala jít do módy. Po chvíli rozmýšlení prohrabala i šatní skříň své dcery. Usoudila, že některé věci, které holka odložila, jí budou velice slušet.

„Seš trapná! Zezadu lyceum, zepředu muzeum!“ pošeptala si pod nosem, když kriticky zkoumala svou štíhlou postavu oblečenou do děravých džínů a sporého tílečka s ramínky.

Měla zato, že takhle by se žena v jejím věku oblékat neměla, ačkoli Ulka skoro brečela smíchy vždy, když před ní Krystyna trousila podobné poznámky. Nebylo však snadné změnit přesvědčení jen tak, patrně proto, že nikdy na mládí, experimentování a bláznivosti neměla čas. Odjakživa byla usedlá. Odjakživa byla stará, nebo přesněji řečeno – cítila se stará, přestože odraz v zrcadle tvrdil něco jiného. Zezadu vypadala jako náctiletá, ale v obličejí byly patrné stopy únavy, dvaceti let nevyspání a smutného osamění po boku manžela, kterého její půvab nezajímal. Přestali spolu spát, protože Kryška byla věčně unavená, vysílená a neměla chuť.

Náhle jí všechno připadalo jasné: manžel si začínal románky s jinými, protože jeho žena už neuspokojovala jeho potřeby. Odehnala od sebe tu vtíravou myšlenku, odmítala totiž brát vinu na sebe.

Pohlédla na svou bledou tvář zpestřenou pihami: šedivé, smutné oči, sevřené rty, omluvný výraz v obličejí. Nedokázala říct, jestli je, nebo není hezká. Určitě je osobitá, což ale pokládala za své prokletí. Jak se tak pozorovala, povzdechla si a pak se převlékla zpět do svého oblečení, načež tílko a džíny hodila do kufru.

Její balení přerušil domovní zvonek.

„Životní výprava – to je přeci taky důležitý!“ zabručela a bokem narazila do hrany stolu, který před chvílí přesunula. „Už jdu!“ zařvala a letěla Maryle otevřít.

„To je hrůza!“ zaúpěla švagrová a nahrnula se dovnitř. „Chudáček Czesiek! Jak se to jen mohlo stát?“

Krystyna hlasitě vydechla.

„Ahoj Marcysio, jsem ráda, že jsi tady...“ začala, ale okamžitě ucítila, jak ji propichuje ledový pohled plný výčitek.

„Jak můžeš bejt ráda? Můj bráška přece zejtra půjde na operaci!“

„Nepřeháněj!“ Krystyna cítila, jak se jí zrychluje pulz. Návštěva tu přitom byla teprve minutu. „Není to žádná operace s celkovou anestezií, ale jen s lokálním umrtvením,“ pokoušela se švagrovou zklidnit. Ta se však kolíbatě procházela po místnosti a kriticky si prohlížela všechno kolem. „Zejtří touhle dobou už bude Czesław dávno doma a s nohou na polštáři. Ve tvý, teda vlastně naší starostlivý péči,“ opravila narychlo své přehánění, aby situaci zbytečně nerozjítřila ještě víc.

Urszula se sice Marylce o jejich dovolené zmiňovala a zdůraznila, že vysoká záloha za pobyt je nevratná, ale Krystyna věděla své. Jakmile by o té cestě padlo byt jen slovo, Maryla by ji začala plísnit.

„Připravila jsem ti pokoj.“ Ukázala na dveře pokojíku, v němž kdysi bydleli její synové, a s nakvašeným výrazem tváře sledovala, jak Marcysia táhne obrovský kufr. Na základě jeho velikosti usuzovala, že se tu chystá zůstat snad sto let.

Krystyna dlouho nemohla usnout a upřeně naslouchala chrápání za zdí. Musela odsud pryč. Už jen při pohledu na nemilovanou švagrovou si pomyslela, že by na tu dovolenou odjela tak jako tak, ať už by to bylo s Ulkou, nebo bez ní. Nesnesla by Marylino brblání, byla horší než tchyně, která zemřela před lety. Už pozítří se bude moct uvolnit, i když jen na pár dní. Letenku už přebookovali na Ulčino jméno, kufr

měla téměř sbalený, kreditka pro platby v zahraničí ležela v peněžence stejně jako eura na nákup suvenýrů a vstupné do památek. Zabalila si dokonce i sporou sukýnku a profesionální taneční boty, které nosila na salsu, ale i legíny a prochozené adidas, aby si mohla jít zaběhat na pobřeží moře.

Pocit viny se mísil se vzrůstajícím vzrušením kombinovaným se strachem, jež zahnal až lehký a neklidný spánek.

O šest dní dříve

„Panečku, vy máte ale krásné vlasy!“ Od pohledu homosexuální kadeřník se dotýkal její hlavy s takovou něhou, až z toho byla na rozpacích.

U vedlejšího křesla anorekticky vyhublá stylistka zvětšovala objem Urszuliny kštice pomocí náčiní, které Krystyna v životě neviděla.

„Dobře, že si je ničím cíleně nerovnáte, takhle kudrnaté vlasy – to je vážně poklad! A ta barva!“ nepřestával jí lichotit kadeřník a na kadeře jí kladl nějaké poloprůsvitné mazadlo, které jí jednoznačně připomínalo... „Keratin, výtažek z kaviáru, proteiny z hedvábí a kapka hlemýždího slizu – tahle maska dokáže zázraky!“

No to je teda paráda: měla v salonu nechat několik set zlatých výměnou za to, že ji hlavu pomážou slimáčím slizem?

„Až to bude hotový, tak se ani nepoznáš, holčičko! Antonio je totiž naprostej mistr!“ Urszula se přesunula z křesla k manikérce. „Objednala jsem tě už před dvěma měsíci, hned co jsem se dozvěděla, že tě čeká tvá životní výprava!“

„Uuu!“ našpulil kadeřník pusou. „A kampak letíte, moje milé sýkorečky?“

Urszula se usmála, jako by tím výrazem byla s to změnit jeho postelové preference.

„Do Černý Hory, drahoušku, to je v tomhle ročním období jediná možná volba v týchle části zeměkoule.“

„Montenegro!“ zacvrlikal kadeřník. „Tak to je prostě boží!“

Krystyna jen s obtížemi zadržovala smích. Ten kluk se choval jako postava z japonského anime. Musela však přiznat, že ruce měl nesmírně obratné a jemné. Zalitovala, že se k takovému luxusu nenechala přesvědčit už dřív.

Sledovala své ruce a vážně je nepoznávala: pihy jako by se rozjasnily a nehty se po hybridní francouzské manikúře úplně rozzářily. Měla dlouhé prsty, ruce pianistky, přestože se na tento hudební nástroj nikdy hrát neučila. Co kdyby s tím začala teď? Vždyť hudbu milovala!

„Paní Krystyno, než ta maska začne působit, nabízíme vám pedikúru!“ Jako by vyrostla ze země, objevila se před ní drobná usměvavá brunetka a ukázala cestu.

Manicure. Pedicure. French. Kúra, barvení, stříh. Masky a obličejová masáž.

Pro některé ženy to byly běžné procedury, ale Krystyna teprve objevovala nové prožitky, celé nové světy dosud nepoznaných radostí. Zároveň se snažila nemyslet na to, že ji to bude stát půlku platu.

Než se stačila pořádně probrat, Czesław už volal sestře, aby si mohla před operací ještě trochu zakňourat. Maryla cosi drmolila v kuchyni, přeskupovala věci ve skříňkách podle vlastních představ a prosycovala celý byt aromatem černé kávy, kterou vždycky pila ze skleničky s ouškem. Jediné takové, kterou tu ještě měli – speciálně pro ni.

Krystyna nehodlala posluhovat. Řekla jí jenom, ať se tu cítí jako doma.

„Lednička je plná, tak si ber, co chceš. Od zejtřka tu velíš ty!“ prohlásila a vypařila se z bytu.

Marylka si bezpochyby poradí, o tom žádná! Prohrabe šuplíky i skříně, tohle si neodpustí. Krystyna však neměla

co skrývat. Oblečení na salsu si brala s sebou a žádné erotické pomůcky nevladla. Kdyby je totiž švagrová našla, jistě by byla hluboce pobouřena. Zásuvku v pracovním stolku zamkla.

„Máte krásně tvarovaná chodidla. Určitě vám to říká každý, že ano?“ nesl se na pozadí decentně hrající relaxační hudby hlas pedikérky.

„Ne, zatím mi to ještě nikdo neřekl...“ zašeptala rozpačitě.

Dnes už slyšela, že má kůži jemnou jako hedvábí, roztomilé pihy, které ji činí neopakovatelnou, úžasné vlasy, prsty jako pianistka a krásná chodidla. A to všechno od cizích lidí. Měla podezření, že podobné komplimenty opakovali každému zákazníkovi a snažili se tím vyloudit dýška.

Zazvonil jí telefon. Vsunula přístroj pod fólii a tlustý ručník, kterým měla omotanou hlavu.

„Haló, Czešku? Už máš po operaci?“ zeptala se podrážděně.

„Jo, už jo... Mám sádku až pod prdel!“ bručel manžel. „Musím jezdit s nohou před sebou, jako s nějakým beranidlem!“

Automaticky se chtěla zeptat, jestli ho to bolelo, ale kousla se do jazyka.

„Dali mi nějakou injekci proti bolesti a trochu se mi motá hlava. Kdy přijedeš?“

„Ty ses nedomlouval se sestrou?“

„Marcysia už jede, ale pustí mě až odpoledne.“

„Tak to přijedu odpoledne. U tvý postele je, pokud se dobře pamatuju, jenom jedna stolička. A nebudu přeci sedět Maryle na klíně. Už jste se dlouho neviděli, tak si aspoň popovídáte. Ať mi zavolá, až ti budou vypisovat zprávu, přijedu pro vás autem.“

„No jo vlastně – kolik po tobě chtěl opravář?“

„Hele, neštvi mě! Tak ahoj!“

Zavěsila.

Masážní křeslo, vůně, které ji obklopovaly, všechny ty jemné ruce – to bylo to, na co se teď chtěla soustředit. Dívat se dopředu, do jakési neurčité, prázdné budoucnosti.

„Na prstech na nohou si taky přejete francouzskou pedikúru, nebo se trochu odvážeme a dáme tam barvičku?“

Chvíli se nemohla rozhodnout, ale pak pronesla:

„Odvážeme se. Dejte mi tam vampýří červeň.“

* * *

„Vypadáte naprosto úchvatně!“ Antonio působil dojmem, jako by se měl nad svým dílem záhy rozplakat dojetím. „Božínku, už jsem na sebe fakt dlouho nebyl takhle hrdej!“

Hleděla do zrcadla a její pobledlé tváře zalíval rudý rumělec.

Zmizelo koště matných kudrlin à la mladá Nicole Kidmanová a vynořila se dravá kštice zářící měděným leskem à la Rita Hayworthová.

„Ty nový hypoalergenní barvy – to je naprostá bomba! Nedávno si u mě nechala nabarvit odstíny podobnou barvou Magda Rózcza, chystala se na premiéru!“

Krystyna se skrčila, jako by pomyšlení na to, že Antonio se dotýkal hlav takových celebrit, působilo poněkud nepřípadně.

Výsledek byl skutečně ohromující! Navíc po těch všech maskách a masážích získala její pokožka lesk a stíny pod očima zmizely. Měla trochu kočičí pohled. A vysoké lícní kosti, jakkoli je nikdy předtím nezvýrazňovala. Určitě to byla zásluha make-upu, protože pobyt tady pro ni byl rychlou lekcí stylistických triků. Jednou kdosi prohlásil, že neexistují ošklivé ženy, ale pouze ženy „nedodělané“. A dnes z ní tady udělali úplnou bohyni. A ne, nebylo to pro kňourajícího manžela, kterého měla za dvě hodiny vyzvednout z nemocnice.

Rozhodla se, že to bude brát takhle, a hodlala se toho držet.

„Koukám, že mi normálně vyrostla konkurence!“ poznamenala Urszula při placení a líbla vzduch poblíž Antoniových

tváří. „Děkuju ti, brouku, přesně tohle potřebovala! A my se uvidíme jako vždycky za tři tejdny, platí?“

„Samozřejmě, paní Ulko, vy u mě máte rezervovaný termín trvale! A dokonce ani Rózcza by se na vaše místo nevmáčkla!“

Urszula se roztomile zazubila a hodila si kabelku přes rameno.

„Nemělas to za mě platit...“ začala Krystyna, když vyšly ze salonu na ulici.

„Ale prosím tebe, zlatíčko, to máš ode mě jako dárek k narozeninám!“ Zaplatit účet obnášející přes tisíc zlotých pro Urszulu zjevně nepředstavovalo výraznější zátěž. Nikdy nepřiznala, kolik vytrískala ze svého exmanžela, ale naznačovala, že to byla suma se šesti nulami na konci. „Dokonce se teď zlobím sama na sebe, že jsem nepřišla na ten nápad s dovolenou ke tvým čtyřicátinám sama. Přiznám se ti, že z té Czesławovy nehody mám vcelku radost. Působí to trochu tak, jako by se mu vymstila špatná karma. Po tom všem, co ti...“

„Už o tom prosím nemluvmě,“ zachmuřila se Krystyna a nastartovala auto. Motor šlapal jako hodinky a lítost za horentní částku zaplacenou opraváři se rázem rozplynula. „Já vím, jakej Czesiek je, a ty to víš taky. Můžu si jen domýšlet, co provedl. Ale ve skutečnosti ani nechci znát detaily.“

Urszula se zklidnila.

„Máš pravdu, Kryško, promiň! Ale chtěla bych vidět, jak se bude tvářit, až tě uvidí takhle zkrášlenou!“

„Dobře, tak já ti to cvaknu na mobil!“ zasmála se Kryška. „Hodím tě domů a pak honem do špitálu, musím předtím ještě sehnat ten vozejk. Doufám, že si nepoškodím tu manikúru, až ho budu cpát do kufru!“

„Vozejk, nebo Czesława?“ zeptala se kousavě Urszula a zvedla své tenoučké, precizně pěstěné obočí.

„Opatrně,“ zakvílela Maryla a zatarasila při tom vchodové dveře do bytu.

„Marcyško, uхни!“ syknul Czesław a sledoval dveře sousedních partají. Zdálo se mu, že se lehce pootvírají a všetečné zraky obyvatel domu pozorují neohrabané manévrování jeho manželky. Ještě štěstí, že výtah byl dostatečně prostorný.

Krystyna, která už byla řádně znavená, vtlačila vozík do bytu. Kromě manžela a jeho nohy natažené jako beranidlo na něm ležely ještě berle. Byla ráda, že už má tu anabázi za sebou. Švagrové řekla, aby zůstala doma a připravila svému bratrovi něco lehkého k večeři. Nový účes jí totiž dodal nové sebevědomí a také Maryle trochu sklaplo, když uviděla bratrovu ženu vyparáděnou jako hollywoodskou hvězdu.

Když vešla na oddělení, všechny hlavy se za ní otočily. Koneckonců nedělo se to jen v nemocnici, ale už na ulici. Kšticce ohnivých kadeří přitahovala pohledy jako magnet. Krystyna se proměnila v ohnivou dračici, ale patrně si to ještě neuvědomovala. Způsobil to nový image, že neprodleně dostala vozíček, a navíc ještě slevu na berle? Začal její půvab náhle působit jako zaklínadlo? Na lékaře, který na ni zíral už totálně nepřítomným pohledem, na zdravotní bratry, kteří Czesława přenesli do vozíku a jistojistě se u toho zamýšleli, co dělá taková kočka ve společnosti té sviňuchy, na souseda z přízemí, který uháněl přivolat výtah a starostlivě jim přidržoval dveře, když tlačila vozík po chodbě?

Čáry, normálně jsou to čáry!

Na svět, kde se za ní náhle každý otáčel a nabízel jí pomoc, si nedokázala hned zvyknout. Snad to přece jenom bylo tak, jak se říká – tedy že krásní lidé to mají v životě mnohem jednodušší. Ale vždyť Kryška nebyla krásná! Jen ji prostě trochu oprášili a vytunili!

„Opatrně, opatrně!“ zajčela opět Maryla a ustoupila do kuchyně. „Bolí tě to, bráško?“

„No to se ví, že bolí!“ zavrčel, nazlobený na celý svět. „Hrabali se mi pod kůži nějakýma anténkama a kamerama! Málem jsem omdlel!“

Krystyna se na něj lítostivě zadívala. Skrčil se, odkašlal si a zvedl bradu.

„Ale zvládl jsem to! Však už jsem v životě prožil mnohem horší věci!“

„Ty můj chudinko, bratří...“

„Co bude k večeri?“ přerušila ji Krystyna poté, co v předsíni odložila berle.

„Udělal jsem salátek, ten, co ho má Czesiek moc rád! A dáš si k tomu pivečko?“

„Nedám, nesmím!“ zasténal Czesław odevzdaně. „Zakázali mi to, když беру ty léky proti bolesti.“

Krystyna předala Maryle propouštěcí zprávu z nemocnice a instrukce, jak má probíhat rekonvalescence.

„Dej to někam na viditelný místo. Léky proti bolesti má brát jen v případě potřeby, ale ne častěji než jednou za čtyři hodiny. Lék proti srážení krve brát vždycky ráno. Kdyby se cokoli dělo, je tam i vizitka primáře, je to Urszulín známěj a tvrdí, že tu bude na každý zapískání. A tady pak ještě číslo na sestru, první převaz má bejt pozejtří.“

Maryla jen poslušně kývala hlavou a Krystyně se čím dál víc líbilo být despotickou dračicí, kterou každý poslouchá.

0 pět dní dříve

„Honem, to volají nás!“

Krystyna začala panikařit. Urszula brázdila duty free shopem, pak si ještě musela dát kávičku, která stála tolik co celý oběd včetně dezertu, a teď kvůli tomu pádily k odbavení, že se cestou div nepřerazily.

„Žádáme poslední cestující letu do...“

„Rychleji!“

„Nepanikař, Kryško, nebo budu za chvíli litovat, že jsem se rozhodla letět tam s tebou!“

Kryška panikařila, protože to měl být teprve druhý let v jejím životě, a turbulence během toho prvního se jí dosud vracely v nočních můrách.

Měla dojem, že je všichni pozorují, když do letadla nastupovaly jako poslední. Ihned si objednala víno, ale letuška jí s ledovým profesionálním úsměvem sdělila, že nápoje se budou roznášet až po startu.

„Ale ale, přeci se nezřídíš, ještě než vůbec vyletíme,“ vyprskla Urszula a zkoumavě hleděla na odřenou sedačku. „No jo, turistická třída...“ povzdechla si smutně.

Turistická nebo byznysová – pro Krystynu bylo každé letadlo děsivou vznášející se mašinou smrti.

Ještě více zbledla, když viděla vrtulové letadlo, do něhož měly přestoupit na letišti v Bělehradě.

„Co to je za tupolev...?“ pronesla a vylekaně zírala na nevelký stroj. „Vždyť se to rozpadne, ještě než doletíme do Tivatu! Zajímalo by mě, jestli se dovnitř nacpou i místní chasníci s kozama.“

Urszula se poklidně ovívala letákem a hloupé poznámky své panikařící kamarádky ignorovala.

„Do našeho ráje bohužel létají jen takovýchle pofidérní letadýlka! Ale už za pár hodin si budeš válet šunky v pětihvězdičkovým přepychu!“

„Pokud tu cestu vůbec přežijeme!“

„Zlatíčko, já přesně tímhle letadlem letěla snad už desetkrát. Vypadá sice nevábně, ale je to spolehlivý stroj!“

Během letu se žádné problémy nevyskytly. Krystyna ostatně na své obavy brzy zapomněla, když viděla tu krajinu pod nimi. Horské štíty pokryté sněhem, mozaika polí a malých

městeček tvořených bílými domky s terakotovými střechami, to všechno vypadalo jako výkres šťastného dítěte, který měl znázorňovat svět, z něhož vymizelo veškeré zlo. A zůstala pouze krása, krytá roztřepeným závojem oblak.

„Teď už můžeš brblat, co hrdlo ráčí!“ Urszula se vrhla na manželskou postel v jejich apartmá.

Krystynu už však chuť brblat přešla.

Když letadlo bezpečně přistálo v Tivatu a pak se serpentinami horských silniček vezly pohodlným klimatizovaným mikrobusem do cílové destinace, cítila, že za sebou nechává všechno špatné, co kdy zakusila. Slunce dopadalo kouřovými skly dovnitř, z reproduktorů se linula balkánská hudba a svět za oknem vypadal jako kulisy k romantické komedii. Sledovala jej brýlemi značky Ray-Ban, které jí Ula věnovala jako další narozeninový dárek.

„Chtěla jsem ti je dát až u bazénu, ale nemůžu se na to dívat, jak se v tom horku trápíš!“ pronesla dobrodušně a předala jí sluneční brýle.

Moloch hotelového komplexu vyplňovalo bzučení tisíců hlasů, všechny kolem prostupovalo nadšení, které se přeneslo i na Kryšku. A když se konečně na recepci ubytovaly a vyjely za doprovodu úslužných liftboyů v nažehlených stejnokrojích do sedmého patra, uvědomila si, že je připravená, aby snila tenhle sen.

„Tak co, dáme rychlou sprchu, hodíme na sebe sukně a vyrážíme na drink?“ Urszula se během pouhých pár minut zre-generovala, nepřijela sem přece proto, aby se vyvalovala sama v manželské posteli. „Dala jsem echo známým. Můžeme počítat s veselou společností!“

„Ty tvý známý tu bydlí natrvalo?“

Urszula se opřela o lokty a nadzvedla.

„Víš co, část z nich vlastně jo. Tady se pořád konají nějaký sympozia, konference, sjezdy a školení. Profesoři, doktoři a jiný amanti se tu placatí na lehátkách jen v plavkách. Zrovna teď tu probíhá nějaká konference plastických chirurgů. A oni sami musí vypadat jako bohové, aby vzbuzovali důvěru!“

„A všichni ty Apollonové se tu válí jen tak, bez manželek po boku?“

„Jo, protože většina z nich jsou gayové.“

Krystyna vyprskla smíchy.

„No tak to pak jo, to se teda vyblbnem!“

„Ještě se budeš divit! Tak jo, konec žvanění, vybalujem hadříky a letíme nahoru!“

Vyhlídká z terasy restaurace způsobila, že se v Krystyniných očích zaleskly slzy. Světlý hotelový komplex tisknoucí se ke stráním kopců, panorama mořské zátoky zalité září slunce, které zapadalo, a obklopené skalnatými srázy tu a tam porostlými zelení – to byl výjev přinejmenším jako z pohlednice. Cestičky po hotelovém areálu mizející mezi bazény, tenisovými kurty a obdélníky sněhobílého písku, na němž se tu hrál pétanque, stínily mladé banánovníky a rozložitě palmy, keře ibišku byly osypány květy. Byl to ráj.

„Slyšíš děti?“ zeptala se Urszula a opřela se o skleněné zábradlí, které je mělo chránit před pádem do bazénu pod nimi.

„Ne.“ Kryška popíjela martini, k němuž získala vřelý vztah. Již po první sklence.

„No právě, protože tohle je ‚no kids zone‘. V našem hotelu nepotkáš jedinýho vriskajícího spratka!“ Urszula se sebou byla – jak se zdálo – nadmíru spokojená. „Můžeš si tu elegantně popíjet a vypadat báječně s téměř nahou hrudí na lehátku, aniž by tě někdo pocákal nebo o tebe zakopával, případně ti vynadal, že seš na veřejnosti polonahá! Úplnej ráj, řeknu ti!“

A Kryška se cítila jako v ráji. Rozkošně ovíněná pozorovala skrz sklenici zapadající slunce. Její hlava vypadala, jako by byla v plamenech, a ona si – v nových šatech, z nichž vyčuhovaly krásně tvarované nohy obuté do svatebních sandálek, které na sobě dosud měla jen jedinkrát – připadala jako nějaká bohyně.

O čtyři dny dříve

Krystyna si nevybavovala, kdy se naposledy takhle dobře vyspala.

Manželská postel velikosti king size byla tak velká, že se na ní s Ulkou obě pohodlně vešly poté, co se vrávoravé smíchy a po vypitých drincích vrátily do pokoje, a cestou při tom koketně oslovovaly muže. Přesněji řečeno koketovala s nimi Ula, protože Kryška tomu všemu jenom přihlížela, jako nějaká učednice v cechu svůdkyň.

Než usnula, vyťukala Czesławovi esemesku s informací, že doletěly na místo v pořádku a ubytovaly se v hotelu. Ani se neobtěžoval zavolat zpátky. Pouze lapidárně odepsal: „Bavte se dobře, Maryla seomě stará výborně. Zavolej zítra Cz.“ Když se však probudila, byl telefonát manželovi tou poslední věcí, na kterou by pomyslela, respektive nepomyslela na něj vůbec. Neměla ani kocovinu. Jako by pila nektar, a ne martini. Když se vyhrabávala z bělostných naškrobených peřin, cítila se skvěle.

Urszula se vynořila z koupelny v obláčcích páry. Připomínala Alexis, která měla bezchybný make-up dokonce i v posteli a ve sprše. Jenom barva vlasů nesouhlasila.

„Dobré ráno, zlatíčko! Jakpak ses vyspala?“

„Jako ještě nikdy!“ Kryška se protáhla a vyskočila z postele. Měla na sobě své oblíbené vytahané pyžamo.

„Co to máš za strašnou róbu? Po snídani letíme na nákupy, musíme ti pořídit nějaký kraječky, koneckonců nikdy nevíš, kdo si tě bude prohlížet v negližé!“

„Hele Ulko, tobě se fakt zdá, že jsem sem přijela za účelem sexuální turistiky?“

Ula zvedla hlavu a hrdě vypjala prsa.

„A kvůli čemu jinému lidi jezdí na takový dovolený? Vždyť vypadáš jako Raquel ve filmu *Milion let před Kristem*. No, možná kozy máš o trochu menší, ale i tak seš působivá. Neříkej mi, že toho nechceš využít. Neříkej mi, že nemáš chuť, aby tě tu nějaký frajer začal obletovat!“

„Ulo, ty si vážně myslíš, že se prostě nechám sbalit prvním lepším chlapem? Že se s ním vyspím? Po dvaceti letech s jedním manželem?“

„Právě proto! Vždyť jak dlouho to člověk může vydržet? Nevěřím, že tvoje intimní soužití s Czesławem je, teda spíš bylo, plný vášně! Co si pamatuju, tak sis na něj jen a pouze stěžovala! A já ti teď musím připomenout, že on v tomhle ohledu žádný zábrany neměl, je to tak? Takže bys vlastně mohla svůj případnej úlet brát jako pomstu. Ale o tohle nejde. Udělej to pro sebe! Pro vlastní potěšení. Znáš chlapy, co tu jsou jen proto, aby dělali potěšení ženským, jako jsme my dvě, aby je otevírali jako květy a zalívali rozkoší!“

Kryška obrátila oči v sloup. Ty její řeči zněly jako z nepovedený červený knihovny. Jakým ženským? Zoufalým, povadlým a zanedbaným? Pokud všichni ti playboyové tady měli už spoustu takových ženských, tím spíš by je nenechala na sebe ani sáhnout.

„Neříkám, že se musíš hned nechat přivázat k posteli kravatou a zbičovat,“ pokračovala nezlozná „Alexis“. „Nepřesvědčuju tě tu, aby ses pouštěla do kdovíjakých šíleností. Ale všechno, co se tady stane, tady taky zůstane. A nikdo se nemusí o ničem dozvědět. Pokud to nikomu nevyzvoníš ty, tak já tím spíš ne.“

Krystyna zírala na svou kamarádku a cítila v sobě směs rozpaků a nevěřícínosti.

„A ty si vážně během dovolených užíváš s těma mladýma klukama? Za peníze?“

„Občas za peníze. A občas zadarmo. Ne všichni se prodávají. Některý z nich zkrátka mají rádi...“

„Starší dámy?“

„My nejsme žádný starší dámy! Jsme... řvoucí čtyřicítky! Za pár dní se k tomu klubu taky připojíš!“

Krystyna už už chtěla Ulce připomenout, že ta má přece dávno po padesátce, ale kousla se do jazyka. Vždyť nakonec fakticky vypadala tak, jako by se teprve připravovala na přechod do let se čtyřkou na začátku.

„Tak dobře, konec řečí! Mažem na snídani, vypijem tam sklenku šampaňského na kuráž a pak hurá na nákupy!“

„Ale tady je určitě všechno hrozně dra...“

„Kryško, prosím tě! Že ty chceš celý svůj plat zase poslat těm svým pijavicím? Hoši si už přeci našli práci, nedávno jsi mi to vyprávěla. A Juliin snoubenec solidně vydělává, pokud se dobře pamatuju. Na kdy vůbec plánujou tu svatbu?“

Hoši. Dceřina svatba příští rok. To nebyly věci, na které by teď Krystyna chtěla myslet. Ale musela se vážně kvůli nákupu bikin, plážového klobouku a nového županu před někým ospravedlňovat?

„No dobře, žijeme jen jednou!“ zamumlala nepříliš přesvědčivě a zavřela se v koupelně.

„Dets maj ger!“ zaslechla ještě, než stačila vlézt do sprchy.

„Tak na takovejhle život bych si zvykla hned!“ povzddechla si Ulka, když dopila druhou sklenku šampaňského.

„Vždyť právě tohle je tvůj život!“ odvětila Kryška a užívala si teplou ranní brízu.

Seděly těsně u skleněného zábradlí a sledovaly první zájemce o koupel v bazénu, jak se kladou na lehátka tam dole. Všichni byli neuvěřitelně atraktivní, jako kdyby o tom, kdo se v tomhle hotelu ubytuje, rozhodoval vzhled. No jistě – nejvyšší standard a „zóna bez dětí“ poskytovaly záruku, že prostory hotelu nezavalí rodinky, co se vrhají na švédské stoly jako kobylky. Navíc byla polovina října a hlavní sezona dovolených už uplynula.

Dole se mihlo krásné snědé tělo, které zakrýval jen sporý kousek bílé tkaniny, Kryška se zakoukala a pocítila mravenčení v dávno zapomenutých částech těla. Měla dojem, že tenhle člověk už předchozího večera prošel kolem jejich stolku.

Ulka zobala ovoce ze svého talířku a aktualizovala posty na sociálních sítích. Cvakla si při té příležitosti selfičko.

„Od zítřka začínáme s ranním běháním, koukni na tu cestu podél mořského břehu! Vede až do městečka!“

Krystyna ji příliš neposlouchala, byla unesená nádherou krajiny zalité jitřním sluncem. Po cestě, kterou jí Ulka ukazovala, se skutečně pohybovali běžci, ačkoli většinu těch, co byli závislí na pohybu, bylo možné spatřit za oknem do hotelové posilovny.

„Máme v plánu plavbu kolem ostrova Sveti Nikola, už jsem se o tom bavila s Ernestem. A zejtra je milonga!“

Milonga. Kryška nastražila uši. Takže taneční botky se opravdu budou hodit!

Vyšly ven před hotel, kde se přistavený mikrobus postupně zaplňoval vyšňořenými turistkami.

„Náš kočár je připraven!“ Urszula zrychlila, aby obsadila lepší místo.

„Proč tam nastupují samý ženský?“ zeptala se Kryška a svažila čelo.

„Protože se jede na nákupy! Vystoupíme v samém srdci Budvy, projdeme si butiky, dáme si frapéčko v nějaký útulný kavárniče a brzy odpoledne se vrátíme zpátky sem. V tu dobu už se budou pánové smažit u bazénu, pěkně naložený v alkoholu.“

Co je tohle za místo? Letovisko pro nevybouřené dámy ve středním věku, co sem jezdí utrácet prachy za značkový oblečení a mladý milence? Zdálo se, že to tak bude. Najednou se to Krystyně začalo jevit nesmírně zábavné. Jako by se rázem utrhla ze řetězu a ocitla na natáčení *Sexu ve městě!*

„Nebo víš co?“ Ulka se zastavila těsně u autobusu. „Projdeme se, co ty na to? Jsou to necelý tři kilometry!“

Krystyna si zhluboka oddechla, protože tísnit se v mikrobuse s bandou těch neparfémovaných poběhlic bylo – i kdyby to měla být jen čtvrthodinka – to poslední, na co měla hned ráno chuť.

Šly vycházkovým tempem podél pobřeží, po levé ruce měly sluncem se třpytící tyrkysovou vodu, po pravici zase malebné stavbičky kryté červenými taškami, malá tržiště a zahrady kypící sytou zelení. Korzo zelo prázdnotou a pouliční prodejci teprve rozkládali své stánky plné magnetů a laciných suvenýrů.

Znenadání si Ulka na něco vzpomněla.

„Tady, doprava!“ Vzala Kryšku za ruku a po chvílce se ocitly u stánku s klobouky. „Nikdy si s sebou nevozím klobouk, protože v kufru se mi vždycky pomačká! Za pár eur si tu kupuju nověj a nakonec ho vždycky nechám pokojský.“

Pak se vydaly dál a krajinu si odteď prohlížely zpod gigantických bílých kremp.

Když prošly tunelem, který od sebe odděloval dvě městečka, před očima jim vytanuly historické hradby a přístav, který se mihotal v dáli.

„Ty lidi si snad tisknou peníze sami...“ přemýšlela Krystyna nahlas, když míjely jachty a motorové čluny, co se kolébaly na vodní hladině.

„To je úplně jinej svět, že jo? Jako z nějakýho filmu!“

Okouzující uličky, navzdory časné hodině už plné lidí, tvořily malebnou scenérii a místní butiky a klenotnictví lákaly svými elegantními vitrínami.

„Ulko, copak ses zbláznila, já si žádný spodní prádlo kupovat nebudu! Vezmu si jen bikiny, a to zelený.“ Krystyna ignorovala krajky a hedvábí, které jí kamarádka podsouvala. „I když ani nevím, proč vlastně, protože stejně nemůžu chodit na sluníčko!“

„Ale můžeš ukázat to svý boží tělo. Jak to děláš, když ani nelítáš do fitka?“

„Tajně poskakuju na tanečních kurzech pro nezadaný!“ odpověděla s kamennou tváří, na což Ulka zareagovala smíchem.

Co kdyby jí řekla o té salse...? Krystyna se bála, že by pak Ula vyzvídala víc a víc a musela by vyprávět i o svém dobrodružství s jistým roztomilým účetním, kdy nechybělo mnoho a skončili by v posteli. Paweł vnějškově ničím nevynikal: průměrná výška, banální účes, světlá košile, vždycky čerstvě vypraná. Na nose brýle s úzkými kovovými obroučkami. Na ulici by se za ním v životě neohlédla. Ale jakmile vstoupil na parket... Pohyboval se jako divoká šelma, která si je jistá svou mocí. Všimla si jej už během své druhé návštěvy v klubu, když se ještě schovávala po koutech a lidi sledovala jen kradmo. Když byla v klubu potřetí, tak ho v pohupujícím se davu neviděla.

„Pozoroval jsem tě,“ uslyšela těsně za zády a leknutím skoro poskočila. Cítila při tom, jak rudne. „Všiml jsem si, že se na mě díváš.“

Měl chraplavý, smyslný hlas, který k jeho nevýrazné vizáži vůbec nesešel.

„Zatančíme si?“ zeptal se a usmál. Jeho tvář se hned začala jevit mnohem atraktivněji.

„Já... to neumím, teprve se...“

„Neboj, povedu tě!“

Vytáhl ji za ruku na parket, a dřív než stačila zaprotestovat, už s ním tancovala. Tancovala, a přitom to nikdy předtím nedělala, protože pohupovat se na školních diskotékách přece není žádný tanec. Dokonce i na vlastní svatbě se jen smutně kolíbala s manželem, musela si dávat pozor kvůli svému těhotenství.

A teď s tím cizím mužem, který se jí tak důvěrně dotýkal, kroužila po parketu, jako by se narodila v baletních střevíčkách. Na pár minut se stali jedním tělem a prostřednictvím jeho rázných dlaní, boků a stehen, která se otírala o její stehna, plynuly jakési němé povely určené jejímu tělu, které intuitivně přijímala. Pohazovala hlavou dozadu a smála se nahlas, když ji při otáčkách zdvihal do vzduchu. Hudba utichla a sálem se rozlehl potlesk. Bylo to jako sen a ona se z něj nechtěla probudit.

„Jmenuju se Paweł,“ zašeptal jí do ucha, když ji pozornost ostatních přivedla do rozpaků a snažila se vysmeknout a odporoučet se ke zdi. On ale její ruku nepustil. „A ty?“

„Kryška...“ zašeptala a bála se mu při tom podívat do očí. Ten jediný tanec ji rozpálil natolik, že by se mu nejradši odevzdala rovnou na tom botami ošlapaném parketu.

Nabídl jí, jestli by nezašli na drink. Neodmítla. Pak se vydali k řece, kde se nechala chytit za ruku. Dívala se pod nohy, na své bílé zaprášené tenisky. Když si uvědomila, k čemu to celé směřuje, naskočila do noční tramvaje a ujela mu.

Na příští lekci tance se dostavila v profesionálních stříbrných tanečních botách. On měl na sobě elegantnější košili a voněl drahým parfémem. U řeky se nechala políbit. Jejich románek trval celé léto, ale manžel si ani nestačil všimnout,

že se vrací domů později než obvykle. Až jednou Paweł do klubu nepřišel. Zmizel a už se nikdy neviděli. Snad se vzpamatoval, snad se vrátil k manželce...

„Tak co, dáme kávičku?“ vytrhl ji z hořkosladkých vzpomínek Urszulin hlas. „Támhle v té uličce je taková roztomilá hospůdka, kde nikdy není narváno!“

Proč jen Ulka musela stále mluvit ve zdrobnělinách?

Posadily se ke stolku, přistavenému ke staleté zdi měšťanského domu, a objednaly si kávu. A náhle se opět vynořil muž, který ovšem vůbec v ničem nepřipomínal nevýrazného Pawła.

„Hola, Ulala!“ Přistoupil k jejich stolku, načech se Kryška instinktivně schoulila do sebe. „What a wonderful surprise!“

Urszula se zvedla ze židle, aby políbila vzduch vedle jeho lehce zarůstajících tváří.

„Ernesto, maj dááárling!“ zaskučela a aktivovala režim kočky. „Ernesto Rodríguez, vyprávěla jsem ti o něm, Kryško! Dysis Christina, maj dýryst frend!“

„Enrique Iglesias, krucinál...“ pomyslela si Krystyna, protože ten chlap se tomu zpěvákovi vážně dost podobal. Nejistě stiskla ruku, kterou jí podal, a zdálo se jí, že při tom pohladil prsty vnitřek její dlaně. Naskočila jí husina. Kde už tohle všechno viděla: snědá pleť, černé vlasy, bílá košile. Nemíjeli se náhodou ráno v hotelu na chodbě?

Urszula tomu krasavci štěbetala cosi angličtinou se silným polským přízvukem. Zdálo se, že právě v jeho doprovodu se měly vypravit na plavbu po zátocě. Krystyna se nedokázala soustředit na slova, protože celou dobu přemýšlela, kde toho muže potkala. No a současně hltala zrakem jeho okázale pěstěnou vizáž, která naznačovala, že byl jedním z těch plastických chirurgů, co se vyvalovali jen v plavkách u...

„Sou itys ól set!“ Políbila ho Urszula tentokrát na rozloučnou a lepi se při tom chtivě na mladé a pružné tělo. Chvilí